

Lyhykäisesti

Harri Röpötti

Otot kukkulat (WSOY, 1995) on Petri Hiltusen ensimmäinen albumi, joka perustuu kokonaan hänen omaan ideaansa. Hieman käytetyltä sekini maistuu, vaikka yritys tehdä fantasiaa suomalaisen mytologian pohjalta vaikuttaakin periaatteessa tuoreelta ja mielenkiintoiselta. Hiltusen peikot eivät kuitenkaan vaikuta pysyneen järin suomalaisilta, vaan tuovat mieleen ylikansalliset otukset.

Väljähtyneeltä vaikuttaa myös idea möröistä, jotka varoittavat ihmiskuntaa itseaiheutetusta tuhosta. Avaruusotukset sun muut kummajaiset ovat vuosikymmenet hohonneet tyhmiä ja ilkeitä ihmisiä heiltä itseltään viihteen tusinatuotteissa. Hiltunen piirtää edelleen turhan jäykästi valitsemaansa realistiseen tyyliin nähden.

Hewlettin ja Martinin brittiläinen kultisuosikki **Tank Girl** (Jalava, 1995) on myös saapunut Suomeen. Sarjan al-

kupään jutuissa kivasti piirretty pimu kittaa kaljaa ja riehuu Australian aavikoilla kenguruiden ja muiden pehmocläinten kanssa keskenkasvuisesti lähinnä kai teinien makuun. Albumin lopussa juttuihin alkaa ilmaantua järjen hiven ja jotkut ovat jopa hitusen kiinnostavia ja hauskoja. Sarjakuvaan perustuva leffa floppasi maailmalla niin pahasti, ettei sitä nähdä meillä kuin videolla. Liekö väliäkään?

Suomessa ei ole nähty japanilaista sarjakuvaa sitten Keiji Nakazawan Hiroshiman pojan. Katsuhiko Otomon **Akira** (Like, 1995) on kotimaassaan hirmuisen suosittu mangan suosituimpia, varsinkin miljoonajyrä. Japanilaiset sarjakuvat käyttävät kertonaiseen tilaa. Siksi vauhdikaskin tarina tai kohtaus haukkaa paksun nipun sivuja. Like julkaisee Akiraa lukijajäystävällisesti yli 170 sivun palana, jonka pystyy silti lukemaan yllättävän pikaisesti. Yhtä lukijajäystävällistä ei ole värien poisjättäminen, varsinkin kun Otomo piirtää ohuella viivalla ja erittäin pelkistetyt kuten Japanissa on usein tapana. Liki keivollisesti tehdystä rasteroinnista huolimatta Akira näyttää kalvakalta. Eiä jaksaa oikein kiinnostaa tarinakaan. Tieteisjuttu on sijoitettu ydintuohon jälkeiseen Neo-Tokioon. Nuorisopäristelece muottori-pyörillä ja törmää outoihin voimiin. Eikös näitä ole jo nähty tarpeeksi?

Giraud/Moebius on esillä molemmissa persoonissaan. Blueberry-albumi **Kenraali Kultatukka** (Like, 1995) päättää neliosaisen tarinan uppealla talviballadilla, jossa ratsuväki uhkaa intiaaneja kansanmurhalla. Jakso on liki itsenäinen verrattuna edellisiin ja paljon niitä koameampi. Esimerkiksi värit ovat aivan eri luokkaa kuin kolmessa edellisessä.

Marchandin kanssa laadittu uusi tulkinta **Pikku Nemosta** ei sen sijaan on-

nist. Työnjakoa ei kerrota, mutta Marchand lienee vastannut Moebiuksen tasoa hengettömämpien piirrosten viimeistelystä. Unimaailma Slumberlandissa on periaatteessa sadun ainekset kassassa, mutta Winsor McCayn alkuteokseen verrattuna kokonaisuus jää kaikin puolin laimeaksi.

Bill Watterson rikkoi sanomalehtisarjakuvan ammattisääntöä ja piti vuosina 1991-92 pitkän loman Lassista ja Leevistä ilman varastoa. Lehdet saivat julkaista vanhaa materiaalia. Palattuaan hän rikkoi toisenkin perussääntöä ja ilmoitti, ettei Lassin ja Leevin sunnuntaistrippejä enää voi leikata eri muotoisiksi.

Nyt tuo vaihe näkyy suo-

malaisissa albumeissa. Kaksi viimeistä Lassi ja Leevi -sunnuntaistrippialbumia **Kovaa ja korkealta** ja **Ystävää kaivaten** (Semic, 1995) sisältävät uudenlaisia sunnuntaisarjoja. Niissä Watterson palauttaa sanomalehtisarjakuvaan osan vanhan aikaista visuaalista iloittelua ajalta, jolloin stripit julkaistiin sunnuntaisin jättikoossa eikä postimerkkeinä.

Koko stripin kuva-ala on käytössä niin että ruutujen koko ja muoto vaihtelevat. Loma ja muutos innoittivat ilmeisesti Wattersonia, sillä myös piirrostyylillä vaihtelee entistä eläväisemmin. Erittäin hauskoja ovat muunmuassa realistiseen tyyliin piirretyt stripit, joissa Lassi ja naapurin Susanna leikkivät aikuisia. Yhdessä hilpeimmistä lääkäri-Lassi diagnosoi Susannan vaivan psykosomaattiseksi ja suosittelee hoidoksi lobotomia.

Luupäät 2 (Like, 1995)

jatkaa tarinaa. Rakkaus ja kavereiden juonet aiheuttavat Lepolle huolia ja taustalla salaisuudet raottuvat hitaasti. Mitään merkittävästi uutta ei kakkososa tuo sarjaan, mutta Luupäät on ammattitaitoisesti tehtyä ja sujuvaa perussarjakuvaa, jota lukee viihtyäkseen.

Myös Frank Millerin kolmas Sin City -albumi **Kohtalokas tappo** (Like, 1995) on ammattitaitoisesti tehtyä sarjakuvaa, mutta se ei jaksaa viihdyttää erityisemmin. Miller toistaa itseään ja se väsyttää pahasti varsinkin kun koko juttu on ollut lähinnä typerä jo alunperin. Päähenkilö ja tarina vaihtuvat, mutta voisivat ihan hyvin olla samoja.

